

Sygn. akt I ACa 1386/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Głowacka

Sędziowie: SSA Adam Jewgraf (spr.)

SSO del. Dorota Stawicka-Moryc

Protokolant: Katarzyna Rzepecka

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **K. N.**

przeciwko **B. N. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 6 kwietnia 2016 r. sygn. akt I C 1455/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanego 5.400 zł kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka K. N. domagała się zasądzenia od pozwanego B. N. (2) kwoty 120.045 zł z ustawowymi odsetkami od 24.03.2015 r. Wskazała, iż w dniu 27 listopada 2012 r. złożyła pozwanemu oświadczenie o odwołaniu darowizny samochodu marki B. (...), jednak pozwanym odmówił zwrotu darowizny i wyrokiem z dnia 18 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu (sygn. akt I C 1873/12) nakazał pozwanemu zgłoszenie oświadczenia woli o przeniesieniu na rzecz powódki udziału w wysokości 1 w prawie własności pojazdu. W ocenie powódki oświadczenie tego rodzaju winno być złożone przez pozwanego niezwłocznie po dniu złożenia przez nią oświadczenia o odwołaniu darowizny. Niewykonanie tego obowiązku było bezpodstawnym i zawinionym działaniem pozwanego uprawniającym powódkę do odchodzenia wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wspólnej i poczynszy od dnia w którym stała się współwłaścicielem pożyczek. Wskazała, iż szkodę odszkodowania wyliczyła na podstawie wysokości proponowanych w internecie stawek dotyczących długoterminowego wynajmu pojazdów marki B. (...), tj. w wysokości 318 zł za jeden dzień poczynszy od dnia 27 listopada 2012 r.

W piśmie procesowym z 14.10.2015 r. powódka sprecyzowała żądanie wskazując, że domaga się odszkodowania stanowiącego równowartość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z pojazdu za okres od 27.11.2012 r. do 12.12.2014 r. tj. wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalający apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 18.07.2014 r. wskazującego pozwanemu złożenie oświadczenia woli o przeniesieniu

własności udziału w spornym pojeździe. Domagała się również wynagrodzenia za korzystanie za okres od 13.12.2014 r. do 13.03.2015 r. tj. od dnia wezwania pozwanego do zapłaty należności.

Zarządzeniem z dnia 23.11.2015 r. Sąd wyłączył do oddzielnego postępowania sprawę w zakresie żądania przez powódkę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z pojazdu za okres od 13.12.2014 r. do 13.03.2015 r. Sprawa ta została przekazana do toczącego się między stronami postępowania o zniesienie współwłasności. Postanowieniem z 19.02.2016 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego odrzucenie pozwu.

Wyrokiem z dnia 16.04.2016 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Powódka K. N. jest matką pozwanego B. N. (1). W 2008 roku pozwany oświadczył matce, że zainteresowany jest kupnem nowego samochodu. Powódka zaproponowała synowi, aby nie zaciągał kredytu na ten cel gdyż ona sfinansuje mu zakup pojazdu, na co pozwany wyraził zgodę.

W dniu 23 października 2008 roku powódka zawarła z pozwanym w formie pisemnej umowę darowizny, na podstawie której darowała pozwanemu samochód osobowy marki B. (...), 2.0 D, rok produkcji 2008 o numerze nadwozia (...). Po zarejestrowaniu samochód otrzymał numer rejestracyjny (...). Wartość samochodu na datę zawarcia umowy stanowiła kwotę 160.000 zł. Kupno samochodu zostało sfinansowane z majątku objętego wspólnością powódki i jej męża M. N.. Powódka poniosła wszelkie koszty związane ze sprowadzeniem powyższego pojazdu z Niemiec, zapłaciła akcyzę w wysokości 4.235 zł, ubezpieczenie samochodu w wysokości 6.599 zł oraz zarejestrowała go w Urzędzie Miejskim W..

Z biegiem czasu relacje pomiędzy stronami uległy znacznemu pogorszeniu i przybrały postać otwartego konfliktu. Pismem z dnia 27 listopada 2012 roku powódka złożyła pozwanemu oświadczenie o odwołaniu ww. darowizny z dnia 23.10.2008r. uzasadniając to rażąco niewdzięcznością pozwanego względem matki polegającą na niewłaściwym zachowaniu pozwanego w trakcie Wigilii Bożego Narodzenia w 2011 r., kiedy to syn odmówił pojednania się z matką, a następnie skierował przeciwko niej zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa gróźb karalnych na jego szkodę oraz na szkodę jego żony i syna. Pozwany odebrał powyższe pismo w dniu 28 listopada 2012 roku. Nie złożył dobrowolnie oświadczenia o przeniesieniu na powódkę udziału we własności samochodu osobowego marki B. (...).

W dniu 19 grudnia 2012 r. powódka wystąpiła do Sądu Okręgowego we Wrocławiu z pozwem o nakazanie pozwanemu B. N. (1) złożenia oświadczenia woli, którego treścią miało być przeniesienie własności udziału w wysokości 1 w prawie własności samochodu osobowego marki B. (...), 2.0 D, rok produkcji 2008 o numerze podwozia/nadwozia (...), o numerze rejestracyjnym (...) na rzecz powódki K. N.. Powódka zarzucała m.in. synowi, że swoją postawą doprowadził do powstania konfliktu pomiędzy nią a jej mężem, który był podstawą zainicjowania przez M. N. postępowania rozwodowego. Dalsze formułowane zarzuty powódki dotyczyły zerwania z nią wszelkich relacji, braku okazywania wdzięczności oraz wsparcia, jak również odseparowanie jej od wnuka. Aktem rażącej niewdzięczności ze strony pozwanego miał być fakt jej dwukrotnego pobicia przez syna, które miało miejsce w dniu 09 grudnia 2012 r. oraz 21 marca 2013 roku.

W międzyczasie pozwany ponosił koszty związane z zawarciem umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów na samochód marki B. (...) za okres od 23 października 2013 roku do dnia 22 października 2014 roku w wysokości 3.928zł oraz ubezpieczeniem za okres od 23 października 2014 roku do dnia 22 października 2015 roku w wysokości 3.977 zł. Dodatkowo w dniu 18 kwietnia 2013 roku zapłacił kwotę 4.298,79 zł z tytułu kosztów naprawy ww. pojazdu, w dniu 14 października 2013 roku zapłacił kwotę 3.979,03 zł, w dniu 14 listopada 2013 roku - kwotę 4.749,49 zł, w dniu 7 maja 2014 roku - kwotę 13.796,36 zł, w dniu 24 listopada 2014 roku - kwotę 332,94 zł

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2014 roku, sygn. I C 1873/12 Sąd Okręgowy we Wrocławiu w nakazał B. N. (1) złożenie oświadczenia woli następującej treści: „B. N. (1) przenosi udział w wysokości 1 w prawie własności samochodu

osobowego marki B. (...), 2.0 D, rok produkcji 2008 o numerze podwozia/nadwozia (...), o numerze rejestracyjnym (...) na rzecz K. N.". W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, iż po dokonaniu darowizny pozwany był rażąco niewdzięczny względem matki w rozumieniu art. 898 §1 k.c. W dniu 12 grudnia 2014 roku Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt I ACa 1374/14 oddalił apelację B. N. (1) od powyższego orzeczenia.

W dniu 19 grudnia 2014 roku powódka wystawiła pozwanemu w ramach prowadzącej przez siebie działalności gospodarczej (...) rachunek nr (...) na kwotę 3.500 zł tytułem czynszu za korzystanie z samochodu B. za okres od 19.12.2014r. do 19.01.2015r.

Od stycznia 2015 roku strony prowadziły korespondencję e-mailową odnośnie propozycji zniesienia współwłasności i sprzedaży samochodu marki B. (...) jak również w zakresie odstawienia ww. pojazdu na parking autoryzowanego dealera samochodów marki B. przy ul. (...) we W.. W okresie po odwołaniu darowizny powódka stale miała możliwość korzystania do własnych celów z dwóch samochodów, z których jeden stanowił jej własność a drugi użytkowała w oparciu o umowę leasingu.

Pismem z dnia 13 marca 2015 roku powódka wezwała pozwanego w terminie 7 dni do zapłaty 120.045 zł tytułem wynagrodzenia za wyłączne korzystanie z samochodu osobowego marki B. (...) nr rej. (...) w okresie od dnia 27 listopada 2012 roku, tj. od dnia odwołania darowizny do dnia 13 marca 2015 roku. Jednocześnie domagała się zniesienia współwłasności pojazdu poprzez spłatę udziału w rzeczy wspólnej w wysokości 17.000zł lub poprzez sprzedaż pojazdu i podział uzyskanej ze sprzedaży ceny.

W odpowiedzi pozwany pismem z dnia 27 marca 2015 roku poinformował powódkę, iż akceptuje propozycję dotyczącą zniesienia współwłasności ruchomości w postaci samochodu osobowego marki B. (...), nr rej. (...) jak i oszacowanie udziału w rzeczy wspólnej na kwotę 17000zł. Podniósł, iż zlecił wykonanie profesjonalnej opinii nr (...) która stanowiła załącznik do ww. pisma. Zakwestionował żądanie powódki odnośnie zwrotu kosztów użytkowania pojazdu w wysokości 12.0045zł zarówno co do zasady jak i wysokości.

Pismem z dnia 10 kwietnia 2015 roku powódka poinformowała pozwanego, iż od dnia doręczenia pozwanemu oświadczenia o odwołaniu darowizny pozwany pozostaje w zwłoce co do obowiązku przeniesienia na powódkę udziału w prawie własności pojazdu B. (...) i od tego dnia jest posiadaczem ruchomości w złej wierze. Podtrzymała swoje stanowisko odnośnie żądania zapłaty 120.045 zł tytułem wynagrodzenia za wyłączne korzystanie z pojazdu. Ustosunkowując się do stanowiska pozwanego w zakresie sprzedaży samochodu wezwała pozwanego do sprzedaży pojazdu za cenę nie niższą niż 34.000 zł oraz uiszczenia na jej rzecz uzyskanej części sprzedaży.

W odpowiedzi pełnomocnik pozwanego pismem z dnia 20 kwietnia 2015 roku podtrzymał stanowisko odnośnie wartości samochodu osobowego B. (...) wynoszącej 34.0000 zł. Odmówił ustosunkowania się co do wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z pojazdu przez pozwanego wskazując, iż nie jest upoważniony do zajęcia stanowiska w powyższej kwestii.

W dniu 25 maja 2015 roku B. N. (1) wystąpił do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu z wnioskiem o zniesienie współwłasności ruchomości – samochodu marki B. (...), nr rejestracyjny (...), rok produkcji 2008 w ten sposób aby przenieść stosowanie do ilości posiadanych udziałów prawo na uczestniczkę postępowania K. N. tak, by stanowiła w całości jej własność za zapłatą wartości poszczególnych udziałów B. N. (1), rozłożoną na raty lub sprzedaż ruchomości z podziałem uzyskanej kwoty stosownie do udziałów. W uzasadnieniu wniosku B. N. (1) wskazał, iż dokonał napraw ww. samochodu ponosząc z tego tytułu koszty.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że z chwilą uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu sygn. akt IC 1872/12 nakazującego pozwanemu złożenie oświadczenia woli o przeniesienie na rzecz powódki udziału we własności samochodu, tj. 12.12.2012 r. nastąpiło przeniesienia na powódkę udziału w prawie własności. Dopiero z tą datą powódka stała się współwłaścicielem samochodu w 1 części i dopiero od tej daty mogła skorzystać z uprawnień z tytułu ochrony własności określonych w art. 224 k.c. Wobec tego, że przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu zawisła pomiędzy stronami sprawa o zniesienie współwłasności

nieruchomości (sygn. akt VI Ns 553/15), Sąd wyłączył do odrębnego postępowania sprawę w zakresie żądania przez powódkę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z pojazdu za okres od 13.12.2014 r. do 13.03.2015 r. W konsekwencji przedmiotu rozpoznania było jedynie zasądzenie odszkodowania za korzystanie z pojazdu za okres sprzed uprawomocnienia się wyroku nakazującego złożenie oświadczenia woli tj. za okres w którym powódka nie była jeszcze współwłaścicielem pojazdu, natomiast miała wobec pozwanego roszczenie o zwrocie przeniesienia udziału w prawie własności tego pojazdu. Roszczenie z tego tytułu powódka określiła na kwotę 118.455 zł za okres od dnia 27.11.2012 r. do 12.12.2014 r.

Jak dalej Sąd wskazał należało, dla oceny roszczenia powódki, ustalić od kiedy pozwany był zobowiązany do zwrotnego przeniesienia udziału w prawie własności auta. W tej kwestii Sąd wskazał na mechanizm zwrotu przedmiotu darowizny z art. 898 § 2 k.c. Pierwszym jego etapem jest złożenie przez darczyńcę oświadczenia woli o odwołaniu darowizny, skutecznego z chwilą określona w art. 51 § 1 k.c. Z momentem złożenia oświadczenia darowizny pozostaje zobowiązanie do zwrotu jej przedmiotu, co ma nastąpić stosownie do przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Oświadczenie to powinno być traktowane jako wezwanie do spełnienia świadczenia w rozumieniu art. 455 k.c. Z odesłania do przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu należy również wyprowadzić wniosek, że odwołanie darowizny wywiera jedynie skutek obligacyjny a nie rzeczowy. Obdarowany jest więc zobowiązany do zawarcia umowy rozporządzającej, której treści a jest zwrotne przeniesienie własności przedmiotu darowizny na darczyńcę, a gdy tego nie czyni darczyńca może wytoczyć darowanemu powództwo o nakazanie złożenia oświadczenia woli.

Przenosząc powyższe na realia sprawy Sąd stwierdził, iż skoro pozwany otrzymał oświadczenie o odwołaniu darowizny 28.11.2012 r. to tego samego dnia powstał stosunek obligacyjny polegający na obowiązku przeniesienia na powódkę udziału we współwłasności samochodu. Pozwany odmówił wykonania tego obowiązku, a spór w tym zakresie został zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 lipca 2014 r. Zobowiązanie pozwanego, do złożenia oświadczenia woli, wynika przy tym z ustawy jako konsekwencja odwołania darowizny. Nie jest to jednak obowiązek wynikający „z umowy darowizny” którego stosunek ten ustał, w wyniku jej odwołania a ustawodawca nakazuje ocenić sytuację stron wg przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Podstawa odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego nie mógł więc stanowić reżim odpowiedzialności kontraktowej. Zachowanie pozwanego polegające na uchylaniu się od wykonywania obowiązku zwrotnego przeniesienia przedmiotu darowizny, wedle Sądu, należało więc ocenić na gruncie przepisów o czynach niedozwolonych i jak art. 415 i n. k.c. Dokonując tej oceny Sąd stwierdził, że uchylanie się pozwanego od obowiązku ponownego przeniesienia na powódkę udziału w prawie własności ruchomości było działaniem niezgodnym z prawem a tym samym bezprawnym, czego pozwany był świadkiem, a zatem ponosi on winę za niewykonanie tego obowiązku, po otrzymaniu oświadczenia o odwołaniu darowizny. Pozwany nie może się przy tym bronić, iż dążył do polubownego zakończenia sporu, wskazując na działanie zmierzające do pozasądowego zniesienia współwłasności, gdyż wszystkie tego rodzaju działania miały miejsce dopiero po uprawomocnieniu się wyroku nakazującego złożenie oświadczenia woli.

W ocenie Sądu powódka nie wykazała jednak pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego tj. szkody, jej wysokości dla związku przyczynowego.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją powódka zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego a to art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że na skutek zachowania pozwanego powódka nie poniosła szkody;
- naruszenie prawa materialnego tj. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że pomiędzy szkodą majątkową jaką poniosła powódka a bezprawnym i zawinionym zachowaniem pozwanego nie zachodzi odwrotny związek przyczynowy;
- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 217 k.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o uzupełniające przesłuchanie powódki w związku z treścią złożonych przez pozwanego zeznań oraz przesłuchaniem stron na różnych rozprawach, co miało wpływ na wynik postępowania.

W oparciu o przywołane zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jej rzecz od pozwanego dochodzonej kwoty 118.455 zł, alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca wskazywała min. że na skutek bezprawnego i zawinionego zachowania pozwanego nie stała się współwłaścicielem pojazdu w dacie w jakiej powinno do tego dojść tj. w dniu odwołania darowizny 27.11.2012 r. i nie mogła korzystać przez okres do 12.12.2014 r. z przysługującego jej prawa własności pojazdu obejmującego min. korzystanie z niego i pobieranie pożytków. Przedmiotem jej żądania, jak stwierdziła nie jest zwrot utracanych korzyści z tytułu współwłasności pożyczki lecz równowartość utraconego wynagrodzenia za to, że drugi ze współwłaścicieli nie wykazał swego obowiązku i pozbawił do korzystania z rzeczy i pozbawienia pojazdu.

Na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym pełnomocnik powódki, wnosząc jak w apelacji, potwierdził iż podstawę odpowiedzialności pozwanego względem powódki stanowi przepis art. 415 k.c.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z obowiązującą zasadą da mihi factum, dabo tibi ius – wynikającą w prawie procesowym z nałożenia na powoda obowiązku przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (art. 187 § 2 k.p.c.) – konstrukcja podstawy prawnej rozstrzygnięcia należy do sądu. Oczywisty jest również, że przepisy prawa materialnego, wskazane przez powoda jako podstawa żądań, nie wiążą sądu i mogą być przez sąd pominięte przy rozstrzygnięciu co do istoty sporu. Nie sposób jednakże przyjmować, że powołanie przez powoda konkretnych, ściśle wskazanych przepisów prawnych, jest pozbawione znaczenia. W tej kwestii zwrócić należy uwagę że przepis prawny, funkcjonujący w systemie obowiązującego prawa zazwyczaj jako norma abstrakcyjna, z chwilą powołania w określone sprawie, staje się nośnikiem konkretnym treści faktycznych. Przepis ów, powołany jako argument w sporze przyjmuje rolę jednego z jego czynników i pośrednio dostarcza twierdzeń i winy o faktach, które wyłania z całokształtu okoliczności stojących za żądaniem pozwu, mogą wypełnić jego hipotezę. Oczywistym jest więc, że jeżeli wnoszą powództwo o zapłatę stanowczo czyni podstawą żądania normę art. 415 k.c., to przedstawia pod osąd fakty, które mogą stanowić konstrukcję czynu niedozwolonego a więc winę bezprawności, czy istnienie związku przyczynowego.

Nie można też nie uwzględnić tego, że przy istnieniu między stronami nierzadko skomplikowanymi relacjami zarówno od strony faktycznej, jak i prawnej, osoba wnosząca pozew buduje jakąś konstrukcję swego żądania, oznaczając ją na ściśle wskazanym przepisie prawa materialnego. Tym samym wytycza ona granice okoliczności spornych i niespornych, które stanowić mają podstawę faktyczną orzeczenia.

W końcu podkreślić też trzeba, że proces jako działanie sformalizowane wymaga od biorących w nim udział podejmowania czynności celowych i pragmatycznych co dotyczy w szczególności zawodowych następców stron (adwokatów i radców prawnych) który formułując żądania oraz ich uzasadnienia, muszą liczyć się z tym, że ich wypowiedzi potraktowane zostaną profesjonalnie, z wynikającymi z tego konsekwencjami procesowymi.

Przenosząc powyższe uwagi natury ogólnej na realia rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że wskazanie przez powódkę działającą przez zawodowego pełnomocnika przypisu prawa materialnego mającego stanowić podstawę prawną orzeczenia, nie mogło pozostawać bez znaczenia dla przebiegu oraz wyniku sprawy, ponieważ pośrednio określiło również okoliczności faktyczne uzasadniające jej żądanie. Oparcie zatem przez powódkę zgłoszonego przez nią roszczenia o zapłatę jednoznacznie, na przepisie art. 415 k.c., nakazywało Sądowi skupić się na rozstrzygnięciu, czy ustalony w sprawie stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez pozwanego czynu niedozwolonego rodzającego odpowiedzialność deliktową, skutkującą powstaniem szkody i obowiązku jej naprawienia.

Przeprowadzone w tym kierunku postępowanie dowodowe w ocenie Sądu I instancji dało wynik negatywny wobec, jak to ów Sąd wskazał braku wykonania pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego

na gruncie art. 415 k.c. tj. szkody, jej wysokości oraz związku przyczynowego, co aktualnie w apelacji kwestionuje powódka.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd co do braku dowiedzenia przez powódkę podstaw odpowiedzialności deliktowej pozwanego, na gruncie wskazywanego zarówno w postępowaniu przed Sądem I instancji jak jednoznacznie przed Sadem Odwoławczym, przepisu art. 415 k.c., choć z innych przyczyn niż przywołane w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Na wstępie przypomnieć należy, że oświadczenie darczyńcy odwołujące darowizną rzeczy z powodu rażącej niewdzięczności nie powoduje przejścia jej własności z obdarowanego na darczyńcę, lecz stwarza jedynie obowiązek zwrotu przedmioty odwołanej darowizny stosownie do przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Tym samym z chwilą odwołania darowizny tj. 27.11.2012 r. powódka, wbrew wyrażanym przez nią zaopatrywania nie stała się ponownie współwłaścicielką auta, gdyż odwołanie darowizny wywarło jedynie obligacyjny a nie rzeczowy skutek. Ponownie współwłaścicielką pojazdu została dopiero dnia 12.12.2014 r. tj. z momentem uprawomocnienia się wyroku nakazującego pozwanemu złożenie oświadczenia woli o przeniesieniu na rzecz powódki udziału w wysokości 1/2 w prawie własności spornego pożyczki. Tym samym nie może powódka zasadnie twierdzić, iżby w tym okresie (pomiędzy odwołaniem darowizny a wydaniem wyroku nakazującego złożenie oświadczenia woli przez pozwanego, który obejmuje żądanie zapłaty w sprawie) pozwany dopuścił się deliktu nie dopuszczając jej do współposiadania rzeczy i pozbawienia popierania pożytków oraz by podstawy takowej odpowiedzialności stanowić mogła norma art. 415 k.c.

Przywołane przez skarżącego na tę okoliczność w apelacji orzecznictwo Sadu Najwyższego, uznać przy tym należy za o tyle nietrafne, o ile weźmie się pod uwagę, iż judykaty owe dotyczyły rozliczeń, przy zastosowaniu regulacji z art. 223 i nast. k.c., pomiędzy współwłaścicielami rzeczy, a takowym do chwili uprawomocnienia się orzeczenia Sądu stwierdzającego obowiązek pozwanego do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu powtórny udziału w prawie własności pojazdu, powódka nie była. W ustalonym stanie faktycznym, oceniającym w granicach jednoznacznej podstawy prawnej zgłoszonego żądania zapłaty, nie można przyjąć by wypełniona została hipoteza art. 415 k.c.

Z obowiązujących przepisów prawnych, wynika natomiast, że treść i zakres zwrotu oraz rozliczeń związanych z odwołaniem darowizny w sposób szczególny reguluje norma art. 898 § 2, oddziałując w tym zakresie do przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405-409 k.c.), a nie do przepisów o rozliczeniu pomiędzy posiadaczem i właścicielem rzeczy. Skoro jednak powódka, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, do końca postępowania (w tym także przed Sądem Apelacyjnym) popierała roszczenie procesowe o zapłatę określonej kwoty tytułem naprawienie szkody w oparciu o normę art. 415 k.c. Nie można wymagać by Sąd z urzędu włączył w zakres swoich zainteresowań przepis art. 405 i nast. k.c., tym bardziej gdy uwzględni się, że również zakres obrony pozwanego nakierowany był na wykazanie braku zachowania mającego charakter deliktu, które prowadzić by mogło powstanie szkody po stronie powódki.

Z tych przyczyn apelacja nie mogła odnieść pożądanego rezultatu i na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do wyniku apelacji, na podstawie art. 98 i 108 § 1 k.p.c.